

Ing. Marian Jurečka
místopředseda vlády a ministr práce a sociálních věcí

V Praze dne 21. 12. 2022
Č. j.: MPSV-2021/162560-513/4

Rozhodnutí

Ministr práce a sociálních věcí rozhodl o rozkladu, který podala právnická osoba Charita Uherské Hradiště, IČ: 440 18 886, se sídlem Velehradská třída 247, 686 01 Uherské Hradiště (dále jen „účastník řízení“ nebo „poskytovatel“), právně zastoupena JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, 170 00 Praha 7, proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 9. 2021, č. j.: MPSV-2021/108350-240/4. Tímto rozhodnutím bylo v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zahájeném z moci úřední dne 17. 8. 2021, rozhodnuto tak, že výrokem I. byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 107 odst. 2 písm. o) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), kterého se dopustil tím, že v kontrolovaném období od 1. 1. 2020 do 28. 7. 2021 jednal v rozporu s § 75 zákona, neboť u 11 vyjmenovaných klientů stanovil za poskytnutí sociální služby osobní asistence vyšší úhradu, než je maximální výše úhrady stanovená vyhláškou č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“); výrokem II. byla účastníku řízení za uvedený přestupek v souladu s § 107 odst. 5 písm. c) zákona uložena pokuta ve výši 12 500 Kč; výrokem III. byla v souladu s § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost nahradit ministerstvu náklady řízení, a to paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Ministr o rozkladu rozhodl takto:

Podle § 152 odst. 5 a 6 písm. b) správního řádu se rozklad proti rozhodnutí ministerstva ze dne 23. 9. 2021, č. j.: MPSV-2021/108350-240/4, **zamítá**.

Odůvodnění

Účastník řízení je poskytovatelem sociální služby podle § 39 zákona – osobní asistence. Ve dnech 26. 7. – 27. 7. 2021 byla u poskytovatele provedena základní inspekce poskytování sociálních služeb podle § 73 až § 77 zákona v místě poskytování sociální služby: Centrum osobní asistence, Moravní nábřeží 81, Uherské Hradiště 1, registrační číslo: 761 05 54. V Protokolu o inspekci poskytování sociálních služeb ze dne 30. 7. 2021, č. j.: 2021/122490-240/9 (dále jen „Protokol“), který byl doručen účastníku řízení dne 6. 8. 2021 jako poštovní zásilka s dodejkou, byly popsány zjištěné nedostatky při poskytování sociální služby, které inspekce uložila účastníku řízení k odstranění s termínem do 30. 9. 2021.

S ohledem na kontrolní zjištění bylo oznámením ze dne 17. 8. 2021, č. j.: MPSV-2021/108350-240, zahájeno s účastníkem řízení správní řízení z moci úřední ve věci možného porušení § 75 odst. 1 písm. a) zákona. Jako podklady pro zahájení správního řízení byly použity skutečnosti zjištěné při inspekci poskytování sociálních služeb provedené v místě poskytování sociální služby, z nichž vycházel inspekční tým v rámci inspekce, a které jsou v Protokolu uvedeny jako zdroje zjištění. Toto oznámení bylo doručeno účastníkovi řízení dne 17. 8. 2021. V oznámení byl účastník řízení poučen o svých procesních právech, tedy i o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zároveň byl vyzván k poskytnutí součinnosti při zjišťování majetkových poměrů, a to do 10 dnů od doručení tohoto oznámení.

Účastník řízení prostřednictvím právního zástupce na základě doložené plné moci zaslal dne 19. 8. 2021 písemnost nazvanou: „Námítky proti postupu MPSV ve věci inspekce sociálních služeb“, která byla zaevidována pod č. j.: MPSV-2021/137718. Tyto námítky účastníka řízení byly v napadeném rozhodnutí vyřízeny tak, že byly zamítnuty. Ministerstvo jednotlivé námítky podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí o přestupku vypořádalo. V rámci součinnosti se účastník řízení písemným podáním ze dne 23. 8. 2021, zaevidovaným pod č. j.: MPSV-2021/139567, vyjádřil ke svým majetkovým poměrům za rok 2020.

Po vyhodnocení všech podkladů vydalo ministerstvo rozhodnutí uvedené ve výroku, kterým byla poskytovateli uložena pokuta ve výši 12 500 Kč a zároveň uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Ministerstvo se ve svém rozhodnutí vypořádalo s důkazy a tvrzením poskytovatele. Při rozhodování vycházelo z podkladů pro zahájení správního řízení a z podkladů nově zaslaných souvisejících s majetkovými poměry účastníka řízení. Rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno dne 23. 9. 2021.

Proti tomuto rozhodnutí podal právní zástupce účastníka řízení dne 7. 10. 2021 včasný rozklad, ve kterém jsou obsáhle vyjádřeny pochybnosti směřující k nesprávnému propojení stanovení úhrady paušální částkou a vzniku škodlivého následku v podobě překročení zákonem stanovené maximální výše úhrady. Účastník v rozkladu uvádí, že ministerstvo nebere v potaz „specifické potřeby a rozdíly v náročnosti zajištění výkonu úkonů jednotlivým klientům“. V případě vyúčtování poskytované služby osobní asistence konkrétním klientům, tj. celé částky, která byla účtována jako „paušální“ neoprávněně, má za to, že nelze tak automaticky dovozovat, že by částka úhrady za poskytovanou službu osobní asistence jdoucí nad rámec přímého kontaktu byla od klienta vyžadována neoprávněně. Účastník řízení proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a předmětné řízení ve věci přestupku zastavit.

Na základě podaného rozkladu byla věc podrobně prozkoumána podle soustředěné spisové dokumentace a projednána rozkladovou komisí ministra práce a sociálních věcí, která přijala usnesení na zamítnutí rozkladu, neboť rozkladové námítky účastníka řízení byly shledány jako nedůvodné.

Ze spisu bylo zjištěno, že u poskytovatele byla v červenci 2021 provedena inspekce poskytování sociálních služeb, při které bylo zjištěno pochybení, které spočívalo v tom, že poskytovatel v rozporu se zákonem stanovil u 11 klientů sociální služby vyšší úhradu, než je maximální výše stanovená v § 5 odst. 2 vyhlášky. Toto pochybení bylo v Protokolu popsáno a uloženo k nápravě. Zároveň bylo požadováno zaslání písemné

zprávy o plnění uložených opatření k odstranění zjištěných nedostatků, a to ve lhůtě do 30. 9. 2021.

Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci možného porušení § 75 odst. 1 písm. a) zákona bylo účastníkovi řízení doručeno dne 17. 8. 2021. Účastník řízení byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučen o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a že může navrhopvat důkazy a činit jiná podání. Zároveň byl vyzván k součinnosti při zjišťování majetkových poměrů. Dne 19. 8. 2021 účastník řízení podal prostřednictvím právního zástupce námitky proti zjištěním uvedeným v Protokolu. V rámci součinnosti se účastník řízení písemným podáním ze dne 23. 8. 2021 vyjádřil ke svým majetkovým poměrům za rok 2020, ve kterém uvedl, že dotace na sociální sužby činí 59 185 700 Kč, dotace v souvislosti s opatřeními COVID 19 ve výši 6 726 941 Kč a dotace od obcí ve výši 1 754 800 Kč. Dále uvedl, že vlastní 2 domy na adrese Velehradská 246 a Velehradská 247, Uherské Hradiště, v hodnotě 21 667 088,10 Kč a 2 376 651 Kč. V průběhu řízení účastník řízení nepožádal o nahlédnutí do správního spisu. Ministerstvo následně po provedeném řízení rozhodlo o uložení pokuty.

Při rozhodování o výši pokuty ministerstvo přihlédlo k závažnosti spáchání přestupku, zejména v oblasti stanovení výše úhrad, jelikož poskytovatel stanovil za poskytnutí sociální služby vyšší úhradu, než je maximální výše stanovená v § 5 odst. 2 vyhlášky, čímž klientům způsobil finanční újmu. V tomto směru se nejedná o pochybení formální, ale zásadní. Při účtování úhrad za poskytování sociální služby je v souladu se zákonem nutné vycházet ze skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonu. Tato definice tak vylučuje účtování jakékoliv paušální částky v procesu poskytování sociální služby. S ohledem k výše uvedenému by se ministerstvo přiklábělo ke stanovení pokuty v maximální výši zákonné sazby vztahující se ke zjištěnému přestupku. Přihlédlo však i k polehčujícím okolnostem, zejména k tomu, že dle doložených podkladů, vyjádření, stanovisek a odůvodnění bylo zřejmé, že se účastník řízení dopustil přestupku na základě práva nabytého v dobré víře. Zohledněna byla rovněž skutečnost, že účastník řízení po celou dobu řízení poskytoval součinnost. Z těchto důvodů se ministerstvo přiklonilo ke snížení pokuty a jejímu stanovení ve výši ¼ maximální sazby stanovené pro spáchaný přestupek. Účelem stanovení pokuty je postih účastníka řízení za spáchané přestupky, ale zároveň varování před obdobným jednáním a s tím souvisejícím případným pácháním přestupku v budoucnosti.

Za přestupek podle § 107 odst. 2 písm. o) zákona, lze uložit v souladu s § 107 odst. 5 písm. c) zákona pokutu až do výše 50 000 Kč. S ohledem ke zjištěným okolnostem ministerstvo rozhodlo o udělení pokuty ve výši 12 500 Kč. Rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno dne 23. 9. 2021.

Proti tomuto rozhodnutí podal právní zástupce účastníka řízení dne 7. 10. 2021 včasný rozklad, ve kterém obsáhle vyjadřuje pochybnosti k nesprávnému propojení stanovení úhrady paušální částkou se vznikem škodlivého následku v podobě překročení zákonem stanovené maximální výše úhrady. S ohledem na uvedené je zřejmé, že tím, co ministerstvo vyčítá poskytovateli v jeho postupu při stanovení výše úhrady za poskytování služby osobní asistence, je stanovení úhrady za čas nezbytný k zajištění úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 vyhlášky formou paušální částky. Nesouhlasí se závěrem, že specifikované částky ve vztahu k jednotlivým klientům poskytovatele,

kteřé tito klienti zaplatili jako paušální částku za čas nezbytný k zajištění úkonů, byly klienty hrazeny poskytovateli neoprávněně.

Právní zástupce účastníka řízení má za to, že paušální forma úhrady může mít na majetkovou sféru lidí, kterým je sociální služba poskytována, spíše příznivý a nikoli nutně negativní dopad. Poskytovatel tímto nechce argumentovat, že existence paušálních plateb v jiných oblastech práva může mít vliv na výklad zákona, a především pak na § 5 odst. 2 vyhlášky, zda paušálně stanovené úhrady za čas nezbytný k zajištění úkonů umožňují či nikoli, chce však pouze poukázat na to, že s existencí paušální platby skutečně nelze spojit závěr o vzniku finanční újmy na straně dotčené osoby. Poskytovatel chtěl poukázat na skutečnost, že požadovat po klientech vedle úhrady přímého kontaktu též úhradu času nezbytné přípravy podmiňující tento přímý kontakt, nelze vnímat jako a priori problematické, což nakonec potvrdilo i ministerstvo. Poskytovatel svou doloženou argumentací chce dokázat, že výklad § 5 odst. 2 vyhlášky není zdaleka tak jednoznačný, jak ho ministerstvo ve svém rozhodnutí prezentuje. Proto požaduje rozhodnutí ministerstva zrušit a řízení o přestupku zastavit.

Na základě podaného rozkladu byla věc podrobně přezkoumána podle soustředěné spisové dokumentace a projednána v rozkladové komisi ministra práce a sociálních věcí, která přijala usnesení na zamítnutí rozkladu, neboť neshledala rozkladové námitky za důvodné.

Podle § 107 odst. 2 písm. o) právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se jako poskytovatel sociálních služeb dopustí přestupku tím, že stanoví za poskytnutí sociálních služeb vyšší úhradu, než je maximální výše úhrady stanovená prováděcím právním předpisem.

Podle § 5 odst. 2 vyhlášky maximální výše úhrady za poskytování osobní asistence činí 130 Kč za hodinu podle skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonů; pokud poskytování služby, včetně času nezbytného k zajištění úkonů netrvá celou hodinu, výše úhrady se poměrně krátí.

Změnovým zákonem č. 34/2022 Sb., účinným ode dne 1. 3. 2022, se na základě bodu 1 mění výše úhrady z 130 Kč na 135 Kč.

Předně je důležité uvést, že není možno klientovi služby účtovat „čas nezbytný k zajištění činnosti“ jako zvláštní položku, protože výše úhrady za úkon není rozdělena na čas, který pracovník stráví poskytováním osobní asistence přímo, a čas nezbytný k zajištění úkonu. Náklady na poskytovatelem uváděný „čas nezbytný k zajištění činnosti“ jsou sanovány z dotace na provoz sociální služby.

Věcně k rozkladovým námitkám účastníka řízení lze uvést následující:

Poskytovatelem doložený podklad *Vyúčtování za období....* a v něm uváděné položky: Čas nezbytný k zajištění činnosti poskytovatel definoval jako pracovníkem prováděné

- předání a převzetí informace o poskytované sociální službě u konkrétního klienta,
- vedení řádné dokumentace spojené se službou u daného klienta,
- sestavení, případně aktualizace individuálního plánu klienta, jeho pravidelné přehodnocení,
- zaznamenávání poskytnutých úkonů klientovi do Předávacího protokolu, Výkazu poskytnuté/přijaté péče,

- zápis průběžných záznamů o průběhu poskytování sociální služby v daný den u konkrétního klienta,
- zprostředkování stěžejních informací o průběhu služby kolegům pracovníka,
- příprava na poskytnutí přímé péče (vyhláškových činností),
- vyzvednutí/vrácení klíče od domácnosti klienta v Centru osobní asistence,
- vyzvednutí/vrácení klíče od osobního auta,
- kontrola auta před jízdou v rámci BOZP,
- převlékání asistenta do pracovního oděvu a ochranných pomůcek,
- nachystání vhodných pomůcek pro rozvoj kognitivních či motorických funkcí klienta v rámci aktivizačních, výchovných a vzdělávacích činností (s přihlédnutím ke stanoveným cílům v individuálním plánu klienta),
- v rámci úkonu doprovázení vyhledání adresy, naplánování přesunu, dopravního spojení apod.

V rámci místního šetření pak v procesu již přímo prováděné inspekce pro doložení nastavení procesu účtování do 31. 5. 2021 poskytovatel předložil podklad *Stanovisko metodika - Čas nezbytně nutný k zajištění úkonu sociální služby*, kde uvádí, že do času nezbytného k zajištění výkonu úkonu osobní asistence zahrnuje poskytovatel tyto činnosti: „úvodní administrativa (dokumentace klienta: individuální plánování, Předávací protokol, ústní předání informací mezi asistenty, převzetí klíče od klienta, převzetí a kontrola služebního auta,...), příprava pomůcek (ochranné pracovní pomůcky, pracovní oděv, kompenzační pomůcky, plánování přesunů klienta a další nezbytné kroky související s realizací volnočasové aktivity klienta,...), závěrečná administrativa (dokumentace klienta: záznamy o průběhu služby, případných změnách, záznamy do Předávacího protokolu, Výkazu poskytnuté/přijaté služby, individuální plánování,...)“. Uvedené činnosti nejsou součástí klientem hrazené maximální výše úhrady za poskytování osobní asistence dle požadavků zákona, tj. 130 Kč za hodinu podle skutečně spotřebovaného času nezbytného k zajištění úkonu a poskytovatel za jejich realizaci účtoval v rámci měsíčního vyúčtování klientům paušální úhradu ve výši 97,50 Kč za 1 setkání do 30. 5. 2021 a od 1. 6. 2021 paušální úhradu ve výši 32 Kč za 1 setkání, a to na základě počtu setkání zaměstnance a klienta při výkonu úkonů osobní asistence v rozporu s § 75 odst. 1 písm. a) zákona. Při stanovení částky za výkon úkonu byly klientům služby v rozporu s platnou právní úpravou započítány i náklady na administrativu, personální kapacitu, pomůcky, provozní režii apod.

Lze předpokládat, že vybíraná výše úhrady od klienta ve výši 130 Kč za hodinu nepokryje celkové náklady sociální služby na 1 hod. výkonu úkonu, avšak osobní asistence je sociální službou určenou pro osoby v nepříznivé sociální situaci a činnost je zpravidla dofinancována z jiných veřejných zdrojů. Proto platí, že celková výše úhrady požadovaná od klienta nesmí přesáhnout max. limity uvedené v § 5 odst. 2 vyhlášky. Ministerstvo tuto problematiku řešilo již v roce 2019, kdy k tomu vydalo stanovisko ředitele odboru 22 ze dne 15. 4. 2019, které se dá analogicky využít: „...není možno klientovi účtovat čas nezbytný k zajištění činnosti jako zvláštní položku, protože výše úhrady za úkon není rozdělena na čas, který pracovník stráví poskytováním osobní asistence přímo, a čas nezbytný k zajištění úkonu. Náklady na poskytovatelem uváděný a popisovaný čas nezbytný k zajištění činnosti jsou sanovány z dotace na provoz sociální služby.“

Je zde patrná snaha účastníka řízení argumenty uváděnými v Námitkách k Protokolu a v tuto chvíli též obdobně v rozkladu proti rozhodnutí o udělení pokuty odůvodnit své

konání v rozporu se zákonem zaštiťováním se společenským kontextem. K tomu uvádí: „Domníváme se, že při hledání odpovídajícího výkladu pojmu *čas nezbytného k zajištění úkonů* podle § 5 odst. 2 vyhlášky, a tudíž i výkladu rozsahu, v jakém lze úhradu poskytování služby osobní asistence požadovat přímo od klienta, je důležité zohlednit i vývoj předmětné právní úpravy, respektive jejího kontextu. Vyhláška nebyla 10 let valorizována, v zastropujících tarifech nebyla zohledněna ani inflace ani nárůst všech nákladů a mezd. Individuální příjmy lidí – příjemců služeb sociální péče - však valorizovány byly, ať se již jedná o každoroční valorizaci důchodů, anebo o významnou valorizaci příspěvku na péči, jehož účelem je v souladu s § 7 odst. 1 zákona se podílet na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle zákona při zvládání základních životních potřeb“. Nastavení dofinancování svých materiálně-provozních nákladů spojených s procesem poskytování sociální služby prostředky klienta obhájí účastník řízení argumentací ve smyslu uvedených principů: „Zřejmě i z tohoto důvodu definoval Výbor OSN pro práva osob se zdravotním postižením jako jeden z principů osobní asistence (nikoli ve smyslu zákona, nýbrž ve smyslu čl. 19 CRPD) princip financování řízeného přímo člověkem s postižením. Jiným principem osobní asistence je pak i princip kontroly poskytování služby člověkem s postižením, který odkazuje na to, že služba musí být kontrolována člověkem s postižením v tom smyslu, že tento bude moci buď kontaktovat službu z široké nabídky poskytovatelů, anebo jednat jako zaměstnavatel. Lidé s postižením mají možnost nastavit si svou vlastní službu na míru, tj. nastavit si službu a rozhodnout se kým, jak, kdy, kde a jakým způsobem bude služba poskytována, jakož i instruovat a řídit poskytovatele služby. Princip, kdy úhradu služby poskytuje sám klient, totiž v jádru není vadný, právě naopak. Klientovi takový systém dává daleko větší možnost autonomie při výběru sociální služby a daleko větší roli v určování druhu služeb, které budou obecně nabízeny. Důležité je, aby se člověku ze strany státu dostalo dostatečné krytí nákladů na nákup sociálních služeb, např. právě v podobě příspěvku na péči.“

K tomu lze uvést, že celý proces provádění inspekce u poskytovatele byl zahájen z podnětu klienta sociální služby prostřednictvím sociální pracovnice České asociace paraplegiků - CZEPA, z.s., který se rozhodně neztotožňuje s argumenty právního zástupce poskytovatele, že díky výše uvedeným principům si člověk, který potřebuje pomoc a podporu prostřednictvím sociální služby osobní asistence, bude vykonávání úkonů sám řídit hrazením částky uvedené do 31. 5. 2021 ve výši 97,50 Kč za 1 terénní setkání, resp. ve výši 32 Kč za 1 terénní setkání od 1. 6. 2021 účtované poskytovatelem jako paušální částku za *čas nezbytný k zajištění úkonu*.

Současně je nutné upozornit na fakt, že přičítání paušální částky za 1 terénní setkání, byť je odůvodňováno ze strany právního zástupce poskytovatele s odkazem na čl. 19 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením, však zcela odhlíží od praktického a zákonem sledovaného restriktivního výkladu *času nezbytného k zajištění úkonu*, což může paradoxně činit zdroj ohrožení daného člověka, a to především z hlediska dostupnosti sociální služby osobní asistence, a tudíž i zdroj ohrožení jeho práva žít nezávisle a být začleněn do společnosti.

V této souvislosti je na místě konstatovat, že v rámci prováděné inspekce a poskytovatelem předloženého vyúčtování bylo zjištěno, že poskytovatel od 11 klientů sociální služby v období 12/2020, 1/2021 a 2/2021 součtem částek uvedených pod položkou *čas nezbytný k zajištění činnosti* vybral za období těchto 3 měsíců neoprávněně částku v celkové výši 40 165 Kč.

Dále lze konstatovat, že tvrzení poskytovatele: „že poskytovatel všechny tyto podklady ve své argumentaci doložil především z toho důvodu, aby dokázal, že výklad vyhlášky není zdaleka tak jednoznačný, jak ho nyní MPSV prezentuje. Což má samozřejmě velmi významné důsledky nejen pro možnost konstatování nedostatků v rámci inspekce, ale tím spíše pro možnost jeho postihu pro přestupek“, v závěru rozkladu přesně vystihuje celou danou problematiku. Diskuse ohledně stanovení výše úhrady na základě znění § 5 odst. 2 vyhlášky nebo § 6 odst. 2 vyhlášky se vedou od účinnosti zákona v roce 2007.

Je patrné, že právní zástupce poskytovatele danou problematiku zná vzhledem k faktu, že byl dlouholetým spolupracovníkem ministerstva, školil v legislativních oblastech zaměstnance ministerstva, včetně zaměstnanců odboru inspekce sociálních služeb a dodnes spolupracuje při realizaci procesu poskytování sociální služby s několika poskytovateli průřezově republikou.

Přesto je nutné důrazně zopakovat, že inspekčním týmem zjištěná úhrada účtovaná klientům sociální služby osobní asistence stanovená v rozsahu hodinové sazby ve výši 130 Kč a k tomu účtované paušální částky 97,50 Kč nebo 32 Kč za 1 terénní setkání je v rozporu s § 75 odst. 1 písm. a) zákona a § 5 odst. 2 vyhlášky. Zákon neumožňuje stanovení jakékoliv paušální platby za poskytování sociální služby osobní asistence dle § 5 vyhlášky. Vykazování času nezbytného k zajištění činností ke každému setkání jako samostatnou paušální položku není možné, protože výše úhrady stanovená vyhláškou za úkon není rozdělena na výši úhrady za čas nezbytný k zajištění úkonů a na výši úhrady za samotné provádění činností.

Právní zástupce poskytovatele opírá svůj rozklad proti ve výroku uvedenému rozhodnutí ministerstva o argumentaci v tom smyslu, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku v podobě subjektu, objektivní stránky a objektu přestupku. Právní zástupce se vyjadřuje k objektivní stránce a objektu skutkové podstaty přestupku tak, že nebylo prokázáno, že by jeho postupem došlo ke vzniku předvídaného škodlivého následku v podobě vyšší úhrady, a tudíž ani nebylo prokázáno, že by jednání poskytovatele narušovalo či ohrožovalo chráněný zájem, tedy ochranu klientů sociálních služeb před jejich případným finančním zneužitím. Dále má poskytovatel za to, že stále nelze jednoznačně dovodit závěr o protiprávnosti jeho postupu.

K této argumentaci právního zástupce lze uvést, že skutková podstata přestupku je jasně a nezpochybnitelně vymezena právě ustanovením § 107 odst. 2 písm. b) zákona. Subjektem přestupku je ve výroku napadeného rozhodnutí označená právnická osoba, tedy poskytovatel sociální služby, přičemž není rozhodné, zda výše popsaným způsobem jednal vědomě či nevědomě. Objekt přestupku jsou zájmy společnosti chráněné zákonem, proti kterým je protiprávní jednání namířeno. V konkrétním případě jde o stanovenou výši úhrady za poskytnuté služby v souladu se zákonem a vyhláškou. Objektivní stránku přestupku charakterizuje způsob spáchání přestupku a jeho následek. Skládá se z jednání, následku a příčinné souvislosti. Jednáním se rozumí projev lidské vůle ve vnějším světě. V konkrétním případě jde o účtování paušální částky za poskytnuté služby. Následek je dalším z obligatorních znaků objektivní stránky přestupku a znamená, že tento způsobil porušení nebo ohrožení objektu přestupku. Nejvyšší soud definoval pojem následku ve svém Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 575/2015, takto: „Následkem se totiž rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu.“ V námi

řešeném případě se jedná o neoprávněné účtování služby ve vyšší částce, než stanoví právní předpis, což klient služby nesl jako újmu. Příčinná souvislost potom spojuje jednání a následek. Že šlo o škodlivý následek svědčí i samotná skutečnost, že inspekce u poskytovatele byla provedena právě z iniciativy klienta služby.

Závěrem lze uvést, že z doložených podkladů a předloženého vyúčtování služeb výše uvedeným klientům je nepochybné, že poskytovatel překročil úhradu stanovenou v prováděcím právním předpisu, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 107 odst. 2 písm. o) zákona.

Ministerstvo rozhodlo správně a v souladu s platnými právními předpisy, když výše uvedenou a odůvodněnou pokutu za řádně prokázané skutky uložilo. Ministr práce a sociálních věcí se ztotožnil s přijatým usnesením rozkladové komise, která shledala rozkladové námitky účastníka řízení nedůvodné, a proto rozklad zamítá.

Poučení: proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

Vážený pan
JUDr. Maroš Matiaško LL.M.
advokát
Ovenecká 78/33
170 00 Praha 7